

AITA ANTON LULI, ALBANIARRA

1944n. urtean komunistak Albaniaren jabe egin ziranean, ni Shkreli'ko txauburu-parroko nintzan.

Urte t'erdi barru espetxean sartu ninduen, "komunisten aurka itz egiñez, erria zoratu "egiten" nebalako.

Skutari'ko mendietan dagoan Koplik izeneko erri txiki batetara eroan ninduen.

Nire zaintzaileak bultzakadaka gela txiki, estu batera sartu ninduen, eta atea itxi. Dana ilun ilun egoan. Eguna argitu zanean, kakaz eta zikinez betetako komun batean nengoala konturatu nintzan. Hango usain nazkagarria!

Han euki ninduen bederatzi ilabetetan gela a garbitu barik. Baina Jaunak ez ninduan bakarrik itzi. Neure ondoan egoala nabaitzen neban.

Nire gelaren gainean polizi-burua bizi zan, eta berarengana eroan ninduen. Oso txarto artu ninduan: niri belarriondokoak emonez, zaintzaile biri deitu eutsen. Oneek nire albo bietan jarri, eta pelota baten antzera, batera eta bestera jaurtiten ninduen, deadar eta biraoka ziarduen bitartean.

Konortea galdu eta lurrera jausi nintzan. Gero polizia andi bat etorri eta ostikoka asi jatan. Saiets-azur bat ausi eustan. Arnasa artzean min andiak izaten nebazan.

Polizi-buruak erriaren aurka nik egindako kalte guztiak autortzeko agindu eustan. Ez neukala ezer autortu bearik, erantzun neutsan.

Orduan, belarri bietan tximistargi korronteak ipiñi eustazan. Ezin eroaneko miña zan!...

1947n. urteko gabon aurreko eguna zan. Gau otza eta euritsua.

Jantziak kenduta bilusik abe batetik eskegi ninduen... Esku eta oiñak otzez gogortu jatazan, eta

otza apur-apurka gorputz guztira zabaldu jatan... Izoztuta, gogortuta ilgo nintzala, uste neban.

Zaintzaile bat etorri, eta gori-gori berotan egoan estufa baten ondoan jarri ninduan. Pulmonia-alborengoz gaisotu barik ez dakit zelan bizi izan nintzan...

Bederatzi ilabete luzeetan nire gain etorri ziran zartadak, irainak, zigorkadak eta era guztietako nairgabeak, nork eta zelan adierazo!

Zazpi urte espetxeko lanik gogorrenetan igaro ondoren, aske-libre itzi ninduen.

Skutari ondoan dagoan Lohja'ko mendietara joan nintzan nire anaiagaz bizitera. Amar urte egin nebazan an nekazari lez lurra lantzen. Ezin neban erlijioari buruzko berba bat ere egin. Ondo zainduta nengoan.

Goiz batean gobernuko poliziak etorri eta esan eusten: "Erriaren izenean, preso zagoz". Nik itandu neutsen: "Zergaitik?" Eta eurak: "Gero jakingo dozu". Eta eskuak atzean lotuta Skutari'ko espetxera eroan ninduen.

An egon nintzan bederatzi ilabete eguzkiaren argia ikusi barik gau eta eguneko ilunpetan.

Nik an entzundakoak! Negarrak, irainak, aienak, zigorkadak... Dana ilunpetan. Iru bider egon nintzan ilteko zorian... Baina Jaunak atera nau estualdi guztietatik.

Orain au bakarrik gura neuke: berrogei urte gixtiago eukitea, Albania'ko nire aberriaren alde zerbait egin aal izateko. Ba dauka gure laguntzaren bearra 50 urtetan zapalduta egon dan gure erri maiztagarri onek.

Goikoetxea'tar Iñaki'k

ARPIDEDUNAI OARRA

Adiskideok:

Aspalditxuan daukagu gure ZER'en salneurria goratu barik, baiña orain ille batzuk dirala ingiak (papelak) gorakada aundi bat izan dau eta ez daukagu salneurria goratzea baiño beste, urtchbiderik. Urtebarri egunetik aurrera urteko arpidetza 2.000 pezeta izango da eta ale bakoitza banaka 200 pezeta. Eskerrik asko zuen arrera onagaitik.

EUSKERAZALEAK ALKARTEA'k